

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. április 13.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KAPUŐRÖK AZ ÚR HÁZÁBAN

Köszöntés igéje: Zsoltár 33,27a.29a

Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; [...] Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan, mint te? Nép, akit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és aki a te dicsőségednek fegyvere!

Énekek: 512,1-3; 275

Lekció: 1Krónika 9,17-27

Alapige: 1Krónika 9,17-27

Kapuőrök voltak: Sallum, Akkúb, Talmón és Ahíman. Testvérük, Sallum volt a fejük. Helyük mindmáig ott van napkelet felől a királyi kapunál. Ők voltak a kapuőrök Lévi fiainak a táborában. Sallum pedig, Kóré fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia volt, testvéreivel együtt, akik a kórahiak családjából származtak, a szolgálat munkájában a hajlék küszöbének őrizői voltak úgy, mint már atyáik is, akik az ÚR táborának bejáratát őrizték, amikor Fineás, Eleázár fia volt az előljárójuk, akivel az ÚR volt. Zekarjá, Meselemjá fia a gyülekezet sátra bejáratának kapuőre volt. Ezek kétszázötvenketten mind választott kapuőrök voltak. Őket falvaikban, nemzetségük szerint megszámlálták; már Dávid és Sámuel, a látó rendelte őket erre a tisztségre. Ők és fiaik őrizték az ÚR házában, a sátnak a kapuit. A négy égtáj irányába voltak őrök: keletre, nyugatra, északra és délre. Testvéreiknek a falvakból időről időre hét napra fel kellett menniük hozzájuk. Mert a kapuőrök négy főemberének állandó megbízatása volt. Ezek a lévíták őrizték a kamrákat és Isten házában a kincseket. Az ÚR háza körül éjszakáztak, mivel az ő tisztük volt az őrök, és minden reggel ők nyitották ki az ajtókat

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, hódolunk előtted, mert a te szavad nemcsak megszólalt valamikor régen, hanem ma is élő szó és mindörökre az marad. Főleg azért, mert az Úr Jézus Krisztusban az ige testté lett.

KAPUŐRÖK AZ ÚR HÁZÁBAN

És köszönjük neked, hogy mi nem csupán anyanyelvünkön olvashatjuk a te igédet, hanem az istentiszteleti közösségben újra meg újra átélhetjük ezt a csodát, hogy a hirdetett ígén keresztül is te szólsz. Köszönjük neked, hogy mi ugyanakkor kérhetjük is imádságban nagyon személyesen is, és mint közösség is, hogy szólj. Áldunk, hogy annak idején Sámuel is megtapasztalhatta már gyermekként, mit jelent a te személyes szavad.

Köszönjük neked, amikor a te szavadat mi mások előtt is képviselhetjük. Különösen olyanok előtt is, akik még nem a tieid és így tehetünk rólad bizonyosságot.

Áldunk, hogy a te szavadnak akkor is van ereje, hogyha nem egyből látszik mások életében. Szeretnénk, ezt hinni, boldog reménységgel vallani akkor is, hogyha vannak talán nehéz embereink, akik között nem is olyan egyszerű képviselni a te szavadat. De magasztalunk, hogy te akkor is erősebb vagy.

Áldunk az Úr Jézus győzelméért, amelyet egyszer s mindenkorra elvégzett.

Köszönjük, hogy ezért lehet ma is az elveszett bűnösöknek veled nagyon személyesen találkozni, hozzád térhetnek bűnbánattal. Mi pedig, akik a tieid vagyunk, ezért lehetünk közöttük is krisztusi szeretettel, étellel. És köszönjük neked, Atyánk, hogy ezért lehet napról napra előrehaladásunk nemcsak az ismeretben, hanem az életszentségben.

Ma is, a te gyülekezeted közösségében hadd éljük át ennek az örömét, ha kell, vigasztalását, hogy itt vagy, szólsz hozzánk. És köszönjük, hogy meg is pihenhetünk lélekben is meg fizikailag is így a hétközi istentisztelet drága órájában.

Hadd legyünk áldássá majd hazamenve is innen.

Ámen.

Igehirdetés

A sorkatonai szolgálatom alatt az egyik legfontosabb feladat, amit végeznünk kellett az alapkiképzés után, az őrszolgálat volt. Nem volt könnyű, de emlékezetes. Mindenképpen erőt, éberséget és megbízhatóságot követelt. Nem csupán a seregnek a védelmét jelentette ugyanis, hogyha az őrszolgálatot teljesítő katona a helyén van és figyel, hanem a hadseregnek az erejét, a komolyságát is jól tükrözte mindig, hogy milyenek voltak az őrszolgálatot adó katonák. Aki volt katona, tudja, az őrszolgálatban egy valamit biztosan nem szabad csinálni: elaludni. Pedig mindig az a legvonzóbb. De az őrségben helyt kellett állni.

Nem mindegy, hogy az őrséget adó katonák – hallottuk itt a kifejezésben: kapuőrök – komolyan veszik-e tehát, hogy nekik milyen fontos szolgálatuk van. Az Úr népe, a seregek Ura földi hadserege életében is ugyanígy van. Hogy milyen a seregek Ura hadserege meg milyen is a seregek Ura hadseregének a hadvezére, tehát az Úr maga, jól tükrözi az a tény, amilyennek mutatkoznak a főkapu őrei, az őrszolgálatot adó katonái. És az újszövetségi értelemben, az egészben az a szép, hogy minden egyes hívő ember – te is, ha az Úré vagy, ha még nem, akkor azzá lehetsz – őrszolgálatot adó katonája az Úrnak. És hogy hogyan töltik be a mostani kapuőrök ezt az őrszolgálati tisztségüket, az nagyban mutatja, hogy milyen az Úr, milyen az ő népe, mint hadsereg. Nem csupán háborúban, lelki háborúban, ugye, bár vannak hívő testvéreink, akiknek a szó fizikai értelmében is háborús helyzetben kell lenniük. Most gondoljátok el, ott helyt állni az Úr hadserege kapuőreként min-

den tekintetben. De nem csupán háborúban, tehát, hanem békeidőszakban is. Mert a Sátán, az ellenség az mindig résen van és természetes, hogy el karja érni, hogy nehogy már a seregek Ura hadserege legyen a győztes ebben a földi életben.

Ugyanez volt a jellemző a Krónikák könyve leírása idején is. Emlékeztek, a babiloni fogságból szabadult Úr népének a drága kijelentése volt ez a bibliai könyv. Babiloni fogságból hazajöttek, úgymond békeidőszak volt, de azért volt sokfajta támadás is, lelki és fizikai egyaránt, leginkább a Sátán támadta őket. Gondoljatok csak Nehémiás, Ezsdrás és Eszter könyveire. Ahogy említettem az elmúlt alkalommal is, ezek a könyvek nagyon jól tükrözik, hogy milyen fontos volt az Úr akkori népének is, hogy a helyén legyen és megmutassák, hogy úgy élnek, mint a seregek Ura hadseregének katonái.

De az ószövetségi időben még voltak minősített tisztségben levők. Ezek voltak a kapuőrök is. És itt a Krónikák 1. könyve 9. részében róluk elég sokat ír is a Szentírás. Ha olvastátok, emlékezhetek, hogy tulajdonképpen a kapuőrök személyéről és szolgálatáról írt a legtöbbet ebben a fejezetben a kijelentés. Szó van itt Izrael népének más tagjairól, papokról, másfajta lévítai szolgákról, de a kapuórséget ellátó lévítai szolgákkal kapcsolatban különösen is sok mindent el akart mondani az Úr.

Ezért is jutott eszembe, hogy igen, nem mindegy, hogy az Úr akkori népe életében, az Úr akkori házában – abban az időben templom volt, amit, emlékeztek, Salamon által épített templomot leromboltak a babiloniak, de utána újjáépítették, volt ismét templom a szó fizikai értelmében is, volt mit őrizni –, akik ezt a szolgálatot végzik, az életükkel hogyan is tükrözik valóban azt, hogy kinek a szolgálatában is vannak.

És az is fontos volt, és ez az egész szakasz, itt a 9. rész, jól tükrözi, hogy az Úr népének az egésze szentsége, életszentsége, ahogy élnek, ahogy megélik azt, nagyon függött attól is, hogy a kapuőrök a helyükön voltak-e a maguk szolgálatában.

Itt a 9. részben Jeruzsálemnek, a fővárosnak a benépesítéséről olvasunk. A Krónikák könyvének a nemzetségtáblázatokról szóló kijelentéseinek ez a záró része, záró szakaszrész. Az 1. versben így olvastuk: „Egész Izráelt megszámlálták nemzetségeik szerint,...” – ez visszautalás lehet arra is, ami a korábbi fejezetekben volt – „... és beírták őket Izráel királyainak könyvébe.” Majd utalás történik arra, hogy „a júdaiakat hűtlenségük miatt Babilóniába vitték”, a babiloni fogság miatt is történt. De utána a folytatásban már a fogság utáni szabadítás átélésének a nagy ajándékai az egyes nevekkel meg a szolgálatok bemutatásával, de mindenképpen arról van szó, hogy igen, az Úr népe ismét teljes létszámban otthon van, a helyén van, a főváros is áll, áll a templom is. A fővárosban viszont elég kevesen laktak és ez a szakasz majdnem szó szerint szinte hasonlóan le van írva a Nehémiás könyve 11. részében, ahol megtudjuk, hogy sorsvetéssel döntötték el, hogy tíz emberből melyik az az egy, aki be fog költözni Jeruzsálembe, a fővárosba. Meg voltak olyanok, akik önként vállalták, hogy beköltöznek a fővárosba, mert abban az időben az nem is volt olyan kellemes, és nem is volt olyan sikeresnek tűnő életlehetősége annak, aki esetleg vállalta ezt a költözést.

De a papoknak és a lévíták nagy többségének mindenképpen vagy Jeruzsálemben – vagy, ahogy hallottuk itt is – vagy a körülötte levő falvakban kellett lakni, hiszen közel a munkahelyükhöz a templomi szolgálat miatt.

Milyen tehát az Úr népe? Milyen legyen az Úr népe, hogyha a seregek Ura hadserege? Ez jól látható a kapunállók, a kaput őrzők életében, szolgálatában.

A kapuban őrt teljesítő lévítáknak a feladatuk jellege mutatja, hogy milyenek is az Úr népe tagjai és milyenek legyenek majd. Az ő személyüknek is meg a szolgálatuknak a tekintélye mutatja, meg a megbízatásuknak az alapja és háttere. A jellege, a tekintélye meg a megbízatásuknak az alapja, háttere. Ha látjuk őket, megértjük, hogy ők kik voltak, milyenek voltak, ez mutat arra, hogy milyen az Úr mindenkori népének az élete, milyen maga az Úr, akinek ilyen hadserege van, és ilyen tagjai vannak.

Ami az ószövetségi értelemben üzenet, az nekünk ugyanúgy üzenet újszövetségi módon. És rögtön hadd mondjam, hogy néhány példában majd látni fogjuk, hogy nekünk – emlékeztek – a testünk a Szentlélek temploma, illetve a közösségünk. Tehát egyéni szinten is, és mint közösség is mi is átéljük, hogy az Úr háza szolgálatában. És mivel minden egyes hívő ember az Úr háza szolgálatában feladattal bír, ilyen értelemben minden egyes hívő ember is kapuőr. Szól nektek is és szól nekem is a kapuőrök, a lévítai kapuőrök, a Károliban ajtónállóknak az igei kijelentése, a róluk szóló igei kijelentés.

Kapuőrök az Úr házában. Milyen jellegű is volt az ő szolgálati feladatuk? Szeretném újra kiemelni, hogy a nemzetségtáblázatok, aminek a nagy szakaszrészébe tartozik ez a 9. rész is, mindenképpen a múlttal való kapcsolatot akarták kiemelni a babiloni fogságból szabadult nép számára is. Egy-egy név, néhány megjegyzés, de nézzük meg, hogy milyen volt már a múltban is az Úr meg az ő népe, hogyan tapasztalta meg Istennek a jelenlétét, kegyelmét.

Ezért nagyon fontos, hogy Júda a hűtlensége miatt Babilonba lett elvive, az 1. versben tényleg nagyon kiemeli, hogy az Úr mennyire kegyelmes már abban is, hogy hazahozta a népét. De a népnek akkor hűségben kellene élnie. És hadd mondjam rögtön: Ezsdrás, Nehémiás, Eszter könyvei a Bibliában mutatják, hogy ez nem mindig sikerült. Ezért is volt fontos, hogy vajon a lévítai kapuőrök helyükön vannak-e, végzik-e azt a feladatot, amit ők az Úrtól kaptak.

Nézzük meg, hogy milyen volt már az ő őseiknek, a kezdeti kapuőröknek, ajtónállóknak a szolgálata. Itt hallottunk utalást arra, hogy már az atyáik is Mózes idejében kik voltak, hogyan munkálkodtak, akkoriban ki volt a vezető – ezt mindjárt látjuk is.

Meg van számlálva az egész Izrael, mindenki otthon van, akit az Úr háza akart vinni, mindenki a helyén van, de azért, mert most már Jeruzsálemben is mindenki a helyén van. Ezt a gondolatot írja le, jelenti ki a 9. részben. Ha a fővárosban a helyén van mindenki, akkor ez azt is mutatja, hogy akkor az egész országban a helyén van mindenki. És a fővárosban a helyén lételez azt jelenti, hogy ott van az Úr temploma, ahol zajlik az istentisztelet. Tehát nemcsak hogy fizikai értelemben a helyükön vannak, hanem ennek van egy lelki töltete is mindenképpen. Lelki értelemben is az Úr népe a helyén van, hiszen az ígéret földjén vannak. Lehet, hogy nem lehet királyuk a szó fizikai értelmében, noha emlékeztek, a királyi család ott van, a messiási ígéretet be fogják teljesíteni, csak idegen hatalom van hatalmon. De ettől még az akkori nép is élheti azt az életet, ami az Úr iránti hűséget, az Úr előtti kedves életet igazolja, mutatja.

Nemcsak benépesült Jeruzsálem, hanem a templomi szolgálat zajlik, zajlik az istentisztelet, és – olyan jó kimondani, mi ezt jól ismerjük – az élet istentisztelete. Bárki, aki jön az Úr templomába, bemegy, tisztelheti az Urat, aztán hazamegy és otthon is őt is tisztelhatték. Az ószövetségi időben is ugyanúgy megvolt az élet istentisztelete. Csak az a különbség köztük és köztünk, hogy nekünk nem kell Jeruzsálembe menni, hogy valami minősített módon átéljük az Úr és a népével való közösség istentiszteleti valóságát, ahol elég, hogy két hívő ember együtt van, az már istentisztelet lehet. Amikor pedig így vagyunk együtt, mint most is, ez is az. Minősített módon, de az istentisztelet szempontjából ugyanolyan valóság ez is, mint amikor csak ketten vagyunk talán. Vagy amikor lehet, hogy egyedüllét van, de ott az Úr jelenlétében.

A kapuőrök vagy ajtónállók személyéről és szolgálatáról azért is ír bővebben itt a kijelentés, hogy láthassuk, hogy kik is biztosították, illetve helyesebben kell mondanom: az Úr kiken keresztül biztosította, hogy valóban a templomban, az Úr házában szentül, az Úrhoz méltóan zajljon minden istentisztelet. Emlékeztek, hogy akárki nem mehetett be az Úr házába. Akármilyen állatot nem lehetett bevinni az Úr házába. A kapuőröknek feladatuk volt már a szent sátor idején is a szent sátorban meg a templomban zajló istentisztelet szentségének a megőrzése. És ez együtt járt azzal, hogy feladatuk volt, hogy kik mehettek be arra a szent helyre, ahol minősítetten is át lehetett élni az Úrral való találkozásnak a nagy ajándékát és örömét.

Itt arról is olvastunk ebben az egész részben, meg a felolvasásból is hallhatók, hogy szolgálati edényekre is felügyeltek, volt egy ilyen feladatuk is. Most elsőrenden az ajtóban, a kapuban való helytállásukról akarok szólni. Az Úr házában a küszöbénél – ez utal arra, hogy a legbelső részben is, a szent sátor idején is ott a belül zajló szolgálatoknál figyelniük kellett, illetve az Úr háza kapuiból – több kapu is volt –, ott is figyelniük kellett.

Hogy a szó fizikai értelmében is ez fontos szolgálatot jelentett, ez abban látszik nagyon – és most nem egy lévitát mondanék, hanem minden lévitának meg minden papnak a legfőbb elöljáróját, hadvezérét, akit úgy hívnak, hogy Úr Jézus –, hogy mit csinált az Úr Jézus a szolgálata elején is meg a szolgálata vége környékén is, amikor fájoan érezte, hogy fizikailag is és lelkileg is az ő szeretett menygyei Atyjának a házában mi zajlik. És az Úr Jézus a szó fizikai értelmében is mindent megtett azért, hogy ami nem szentséges, ami nem méltó az atyai házhoz, az kerüljön ki onnan. Kétszer is – hadd mondjam újra –, kétszer is az Úr Jézus a szó fizikai értelmében is komolyan veszi, hogy neki is valamit tenni kell, mert az én Atyám háza iránti féltő szeretet emészt engem.

A testünk és a gyülekezeti közösségünk, mint az Úr háza – és itt is áll az, hogy sokszor a szó fizikai értelmében is valamit tennünk kell azért, hogy a szentség, a szent élet a gyülekezetben is, otthon is, a munkában is valóban megvalósuljon.

Mivel nekem a gyülekezet nem csupán lelki otthon, lelki családi otthon, hanem munkahely is, ezért hadd mondjak egy egyszerű példát. Biztos ti is furcsállnátok, hogyha én itt azért nem tudnék most beszélni, mert részeg lennék. De remélem, azt is furcsállnátok, hogyha azt hallanátok, hogy mielőtt ide följövök a szószékre, előtte egy fél liter bort megiszom. Vagy azt nem furcsállnátok? Hát, ha nem

részeg a lelkész úr, akkor semmi gond nincs azzal, az a fontos, tudjon beszélni. Egy pohár bort se szabad meginni. Az Ószövetségben Mózes törvényében erről van szó. De hát az Újszövetségben bármit szabad, nem? És ugye tudjátok, hogy igen, a kapuőröknek a fizikai és a lelki őrzői feladatai, amik már az ószövetségi időben is megvalósultak, azok ma is állnak. Nem szabad meginni egy pohár bort istentisztelet előtt a lelkipásztornak? Hát mások megihatják azt a pohár bort a munkahelyre menve? És akkor itt együtt mondjátok, remélem, hogy természetesen nem. Hát vannak olyan munkahelyek, ahol kifejezetten tilos alkoholt inni. Azért mondom ezeket a példákat, hogy érezzétek, hogy valamit fizikailag nem tesztek én sem vagy te sem, de annak van egy nagyon fontos lelki tartalma, üzenete.

Mikor Kárpátalján voltam evangélicizációs héten, olyan jó volt, hogy azokban a családokban, ahol mindig vendégül láttak egy-egy napon ebédre, teljesen természetesen megértették, hogy én nem azért nem iszok most ott bort az ebéd közben vagy az ebéd után, ami azt is jelentette, hogy nem tudok koccintani a ház urával, pedig az részemről nagyon nagy megtiszteltetés, hogy én együtt koccinthatok valakivel, akivel szeretjük egymást, lelki testvérek vagyunk, de nem azért nem teszem, mert nem szabad, mert nem akarom, hanem azért, mert nem most van az ideje. És megbeszéltük, hogy majd vacsora után, majd a következő találkozásnál, mert akkor már túl vagyunk a szolgálaton.

Testünk, gyülekezeti közösségünk az Úr háza. És még egy példát hadd mondjak. Ha bármelyikünknek nincs meg az életében a szó fizikai értelmében is a nyugalom napja valósága, és ennek is, emlékeztek, nagyon sok lelki tartalma is van: nyugalom napja. Mi az újszövetségi hívők mondhatjuk azt, hogy nekünk minden nap a nyugalom napja lehet. Mi azért tartjuk az Úr napján, mert Jézus ekkor támadt föl és az Úr népe ekkor van együtt. De például a lelkipásztornak megint a nyugalom napja elvileg nem lehet az Úr napja, neki akkor kell dolgozni. De hogyan ha nincs meg az életünkben a nyugalom napja drága igei valósága, gondolata, akkor hogyan mutatkozik meg a munkánkban a hat nap során az életünkben az Úr szentsége? Ha nincs meg az imádságra való idő azért, mert minden más kitölti azt az időt, amit az Úr az imádság házában akar – a testünk az imádság háza, a gyülekezeti közösségünk is az imádság háza is. Ha nincs idő rá, ha nem gyakoroljuk, akkor valami nincs rendben az Úr népe, az Úr hadserege szentségével.

A példák tehát hadd mutassák azt, hogy nemcsak az ószövetségi időben, hanem a mi időnkben is a szó fizikai értelmében is van hangsúly annak, hogy a kapuőrök az Úr házában nagyon fontos szolgálatot végeztek és végeznek ma is. És újra hadd mondjam, ez olyan bátorító: minden egyes hívő ember ilyen értelemben kapuőr.

Ez azért is látszik, mert ennek a szolgálatnak, ennek az életnek tekintélye van – ez a második gondolat. Itt a kapuőrök személyének a tekintélyét meg a szolgálatuknak a tekintélyét az őseik példájával jelenti ki az Úr. És itt az ősök között különösen is nevesít is némelyeket. Ami itt leírásra került, ez Szentírás nekünk is, nekik is az volt. Tehát a Bibliából tudjuk meg, a Szentírásból, az Úr szavából tudjuk meg, tehát ez az ő értékelése, hogy nem csupán a szentíró érzése, gondolata, hanem itt az Úr értékeli, az Úr mutatja meg, hogy a kapuőrök őseinek, atyáiknak már kezdetben is mi is adta a tekintélyt. És a kezdet az visszamegy az egyip-

tomai szabadulás idejére, a pusztai vándorlás idejére, hiszen akkor készült el a szent sátor, az Úr sátora, majd később Dávid kezdeményezésére Salamon építésével felépült a templom.

De a kezdetekig megy vissza, és látjuk abból, hogy Fineás nevét említi: „Fineás, Eleázár fia”. Tehát Áron unokája. Fineás volt az előjárójuk azoknak, akik annak idején végezték ezt a szolgálatot. És itt is olvasunk neveket is. Fineásra gondolva, aki Józsué idején, a honfoglalás idején is élt, ő akkor volt főpap. De amíg az édesapja volt a főpap a nagypapája halála után, addig őneki volt természetesen az a feladata, hogy a kapuőröknek a szolgálati személyi ügyeit felügyelje. Fineás tehát a kapuőrök személyének, szolgálatának az előjárója.

És emlékeztek-e arra, hogy Fineás melyik bibliai történet alapján a legismertebb személy nekünk a Szentírásból? Mikor ezt halljátok, hogy Fineás, jut-e eszetekbe valami rendkívüli esemény a pusztai vándorlás idejéből? Picit várok, hogy gondolkodjunk. Ő volt az a fiatalember, aki egy nagyon nagyon kritikus helyzetben – a szó lelki értelmében mondom most – kapuőrként helyt állt. Mert nem a szent sátorban kellett valamire vigyázni, hanem azt történt, hogy be kellett mennie az egyik nagyon magas rangú zsidó törzsi vezetőnek a sátrába és ott kellett végrehajtania az Úr ítéletét. Mert mivel Bálám tanácsára a Moáb királya egy nagyon ravasz csellel mégiscsak rávette Izrael fiait, főleg a férfiakat, hogy legyenek bálványimádók és paráznák, testi és lelki paráznaságba estek moábita lányok miatt. És amikor Mózes szeme láttára meg mindenki szeme láttára, tehát nyilvánosan bevitte azt a moábita lányt az a magasrangú zsidó vezető, akkor Fineást az Úr Lelke felindította és bement és az Úr ítéletét hajtotta végre. Majd olvassátok el a Mózes 4. könyve 25. részében, hogy az Úr még azt is kijelentette: azért nem pusztítom el az egész Izraelt, mert Fineás megtette, amit meg kellett tennie. Fineás a főpap, Áron főpap unokája egy nagyon nagyon kritikus helyzetben, ő nem volt egyedül egyébként, hát Mózes szíve is megszakadt, de Fineás volt az, aki fizikai értelemben is tetteiben mutatta meg, hogy az Úr házát őrizni kell a szentségtelenségtől. Nem a szent sátorban történt akkor még ez a paráznaság. A Királyok könyveiből tudjuk, hogy bizony sajnos még a templomban is történt testi és lelki paráznaság. Volt, hogy a királyok voltak ebben a legfőbb vezetők. Ezért is volt a fogság, ennyire hűtlen volt az Úr népe meg a vezetők.

De Fineás idejében azt látjuk, hogy egy egyszerű hétköznapi sátor. Igen ám, de ez az Úr hadseregének az akkori szálláshelye. És hogyha abban a sátorban szentségtelenség van, akkor az megszenteltségteleníti a szent sátrat is, hiszen az Úr népe egy, és az Úr ott van köztünk. Amikor lesátoroztak, mindig középen volt a szent sátor, jelezve, hogy ahol ez a nép lakik, ott az Úr, velünk az Isten, itt van az Úr. És Fineás a helyén volt.

És olyan boldogító és olyan vigasztaló azt látni, hogy az Úr ki akarta jelenteni itt a krónikáson keresztül a babiloni fogságból szabadult népének is, hogy ez a Fineás olyan valaki volt, akinek ez a jelzője: „akivel az ÚR volt”.

Hadd húzzam alá nektek, hogy legtöbbször ilyen kifejezés úgy szokott lenni, hogy: és vele volt az Úr – egy 'és' kötőszócskával. A hithősökről is, meg kevésbé ismert hívő emberekről az Ószövetségben van valami megjegyzés: és vele volt az Úr – így a történet részeként akarja kiemelni ezt ilyenkor. Itt viszont nincs ott az

'és' kötőszócska, hanem ott van, hogy bárki, aki kimondja, hogy Fineás, akkor azonnal tudja: „akivel az ÚR volt”. Ez egy tulajdonság, ez egy állandó valóság az ő életében. Fineásnak tehát a szentsége, hűsége, minden egyes tette, amit az Úr házáért, az Úr népéért, az Úr, a seregek Ura hadseregéért tett, az ő szolgálata minden része azért lehetett olyan, amilyen, mert ő ilyen valaki volt, akivel vele volt az Úr.

Az előjáró személye pedig meghatározta a társaknak, a későbbi utódoknak is a személyét és szolgálatát is – ez látszik ebben a kijelentésben. Ezt akarja a mindenkori kapuőröknek, a mindenkori kapuőr előjáróknak a szívére helyezni, hogy mindig tudjátok, gondoljátok végig, milyen volt az első előjáró: vele volt az Úr.

És a tekintélyüket az is mutatja jól, hogy hallottuk ezeket a kifejezéseket, elnevezéseket. Tehát nevet hallunk: Kóré, vagy Kórah fia, kórahiak. Kóré lázadása, aki fellázadt Mózes és Áron ellen. Ő lévita volt, de szeretett volna papi szolgálatot végezni. Nagyon súlyos módon történt az Úr ítélete, de Kóré fiai, ők életben maradhattak, mert ők ebben nem követték édesapjukat. Kóré vagy Kórah. Kórah fiai, Kóré fiai utána kapuőrök lettek. A lévítai szolgálatban ezt is betöltötték. És nem is akárhogyan, mert kiderül, hogy éppen ehhez a családhoz kötődött annak a kapunak az őrzése a templomban is majd később, amelyiken a király ment be. Most egy olyan ősapa, aki éppen a vezető ellen lázadt: pusztuljon a vezető és majd akkor én lehetek a vezető. Egy ilyen családból származó későbbi utódokra bízzák rá a király őrzését? Mert ez egy nagyon fontos, hűséget, megbízhatóságot jelentő szolgálati hely volt. De Kóré vagy Kórah utódai, fiai voltak azok, akik azt a kaput őrizték, ahol a király is bement.

De még tovább megyek, mert ennek van tényleg mély lelki gondolata is. Az, hogy a király, Izrael népének a királya, az Úr hadseregének a földi uralkodója szent életet élhessen az Úr templomában is, be kellett őt is engedni, rá is vigyázni kellett. De amikor kiment és folytathatta az uralkodását már a templomon kívül, akkor ugyanúgy a szent életben járjon ő is. Ilyen értelemben mondom a lelki üzenet szempontjából, hogy a kapuőröknek a fizikai és lelki szolgálata Kóré utódainak különösen is mutatta azt, hogy nemcsak a nép lehet a helyén az Úr szentségében a hétköznapi életben, a szolgálatban, hanem a királyunk is a helyén lehet. És tudva azt, hogy az északi országrésznek mennyire istentelen királyai voltak és hogy milyen kevesen voltak a júdai országrészben hűséges királyok, jól mutatja, hogy sajnós, amikor ők nem voltak a helyükön, ez a népnek nagyon sokat ártott. De milyen nagy az Úr szeretete, kegyelme, hogy ő a népet akkor helyreállította. És azt látjuk, hogy a kapuőröket is bátorítja a fogság után is: legyetek a helyeteken. Királyként nem mehetett be, uralkodóként nem mehetett be azon a kapun abban az időben már a király, mert nem lehetett király, nem engedte a perzsa birodalom.

Ki volt az a király, aki viszont bemehetett? Nem dicsőségesen persze: az Úr Jézus. De a kapuőröknek a szolgálata akkor is megvolt és állt.

Az újszövetségi értelemben itt a szolgálat tekintélyénél meg a személy tekintélyénél azt a gondolatot akarom kiemelni nektek, hogy nemcsak a magatok életében, hanem mások életében, de lelki tekintéllyel kapuőrként helyünkön lenni. És lehet, hogy a gyermeknek, unokának vagy dédunokának nagyon nagy szere-

tettel, türelmesen, de elmondhatjuk, életünkkel megmutathatjuk, mit jelent az Úr szentsége.

Mai világban ma már ezt is ki kell mondani, hogy amikor a gyermeknek vagy a fiatalnak, aki küzd azzal, hogy most én fiú vagyok vagy lány – mert halljuk, hogy a nyugati gondolkodásban mennyi baj van ezzel, de ez nálunk, Magyarországon is ugyanúgy meglehet –, és milyen nagy dolog, amikor elmondhatjuk kapuőri szolgálatképpen, hogy téged az Úr fiúnak teremtett, téged meg lánynak. Talán az Úr is, nagyon valószínű, még hűséges társat is ad neked, ezért is ilyen nagy ajándék, ha megőrzöd tisztán, szűzen az életedet a házasságig, meg a házasságban is, ahogy megéled a szentséget.

Az Úr Jézusért a hűtlenségből is szabadulás lehet – a Krónikák könyve éppen erről beszél. Babiloni fogságból is megszabadult a nép és helyre lehetett állni. Szent, megújult élet lehet még egy kapuórnek is, aki lehet, hogy nem élt szentül, nem méltó arra, hogy kapuőr legyen az újszövetségi időben is. Idősen is lehet idáig eljutni, de akkor helyre lehet állni. Mert a tekintélyt, azt az Úrtól kapjuk. És a tekintélyből adódó lelki erőt, lelki tartást meg a szavunknak meg az életünknek, ahogy élünk, az erejét, azt az Úr Lelke adja és az igéje.

És ez a harmadik. És itt fontos, hogy a megbízatásuk is meg a szolgálatuknak is az alapja meg a háttere tulajdonképpen az Úr maga, az Úr szava. Itt megtudtuk, hogy a szolgálati rendet, a tisztségbe való beállítást Dávidon és Sámuelen keresztül adta az Úr: „már Dávid és Sámuel, a látó...” – vagy próféta – „... rendelte őket erre a tisztségre”. Sámuel volt Dávid mögött, mint lelki tekintély, aztán mikor Dávid király lett, aztán emlékeztek templomot akar építeni, de az Úr azt mondja, hogy majd a te fiad, aki ágyékodból származik az, és Dávid is tudta, hogy ő Salamon lesz. De az Úr Dávidnak jelentette ki, hogy milyen legyen majd a templom tervrajza, Dávid volt az, aki mindent előkészített ehhez. És Dávid volt az is, akinek az Úr kijelentette, hogy majd a templomon belül az istentiszteleti rend hogy is legyen. Hiszen most már sokkal nagyobb létszámban, sokkal magasabb módon kell, hogy folyjon már nemcsak a szent sátorban, hanem most már a templomban. Ehhez le kellett írni egy csomó rendeletet, rendelkezést.

Tehát Dávid nemcsak király volt, hanem az Úr prófétája is, Sámuellel együtt, Sámuel lelki tekintélyével. Sámuel ugye hamarabb meghalt, tehát volt, amikor már Sámuel nem volt ott Dávid mögött a földi életben, de Dávid tudta, hogy Sámuelről mi mindent tanult. A lényeg: az Úr kijelentése, amit Sámuel és Dávidon keresztül is adott az ő népének a kapuőri szolgálatra nézve is. A szentírási kijelentés adott volt, ez adta a megbízást. Nem maguknak kellett jelentkezni, mindenki tudta, hogy a Szentírásban mi van leírva, kinek a feladata a kapuórság, melyik lévítai család az, akiknek ezt kell végeznie.

És itt megint mondja: lehet, hogy a családban mindenki hűtlen lett, akkor először újuljatok meg és álljatok be a helyetekre, mert az Úr nem másnak akarja adni. Egyedül Jézus lehetett tökéletesen hűséges az Úr, a mennyei Atya iránti szolgálatban. De az Úr Jézusért az ószövetségi időben is, meg a mi időnkben is bármikor helyre is lehet állni – éppen erről beszél az ige. De amikor helyreállnak vagy helyreállok én is, mert méltatlanná váltam, akkor milyen nagy ajándék, hogy nem azt kell nézni, hogy ki vagyok, és hogy viselkedtem az Úr nélkül – gondolja-

tok Dávidra, ő is hányszor viselkedett méltatlanul és szentségtelenül –, hanem hogy ki vagyok és hogy élhetek, amikor az Úr az életemben a helyén van, ő az uralkodó és az őtőle kapott szolgálatot, tisztséget élem meg.

Ilyen tisztséget itt az egyházban, a pasaréti református egyházközségben is kaphattatok már, akik presbiterek a gyülekezetben, mindenképpen, ha voltak is vagy majd, ha lesznek: a felvigyázó, az őrző. De férjként is, vagy feleségként a családi életre gondolva is, édesanyaként, édesapaként. Idősebb asszonyként a fiatalasszonyok között. És lehetne sorolni az életkorhoz kapcsolódóan jellemzőket, példákat.

A gyülekezeti szolgálatban is meg ebben a világban élve is őrző, kapuóri szolgálat. Nem engedni semmit ebből a világból, ami nem méltó az Úr népéhez a testünkre is gondolva meg a gyülekezetre is gondolva, viszont nagyon is úgy élni és úgy viselkedni, hogy az elveszett bűnösök ismerhessék meg az Urat. Nekem, ahogy mondtam már többször, a katonai időszakomnak az egyik nagyon emlékezetes lelki élménye az lehetett, hogy mivel teológus előfelvételiként kellett bevonulnom a Magyar Néphadseregbe 1989-ben, de a változások miatt nem megaláztatás jött, hanem éppen ellenkezőleg, értelmes katonai szolgálat a Központi Katonai Kórház idegsebészet intenzív osztályán ápolósegédként. Ez csak azért lehetett, mert az Úr így döntött. Egy tisztség, világi tisztség azért, mert én az egyházban is valamilyenfajta tisztségre készültem.

Te is a magad helyén így vagy ebben a tisztségben, ezt az Úrtól kaptad. Akárhány évesek is vagyunk, akármilyen fizikai egészségünk vagy egészségtelenségünk van, az Úr tudja, hogy meddig, kit és hogyan akar ebben a szolgálatban megbízni és ezt a megbízást ő nem vonja vissza.

És ezzel olyan jó zárni, hogy nem vonja vissza. Gondoljatok bele: ha nem jön el az Úr Jézus hamarabb, akkor mi is egyszer meghalhatunk, de a meghalásunk az csak kitágítja az Úr szolgálatának a nagy ajándékát, lehetőségeit. Halálunk pillanatáig szolgálhatunk az Úrnak. De ha Jézus visszajön, akkor meg egy pillanat alatt minden átváltozik. A testünk is feltámadott dicsőséges testté, és a szolgálatunkban is minden megváltozik, mert már új égen és az új földön dicsőségesen.

A Krónikák könyve is a múlttal való összeköttetést mutatta a nemzetségtáblázatokban itt a 9, részben is, de nemcsak a jelenre nézve is, hanem a jövőre nézve is hatalmas reménységet jelent. Minden ajtónálló vagy kapuőr az Úr, a seregek Ura hadseregében az újszövetségi értelemben átélheti, tapasztalhatja, mit jelent az Úrtól kapott tisztségben, mint kapuóri tisztségben fizikailag és lelki értelemben egyaránt helytállni, szent életet élni. És ez a szent élet az Úr népe szentségére is áldás, meg még a hitben nem járók számára is áldássá lehet, mert az Úr gyarapítani akarja még mindig az ő népét, hogy minél többen legyenek a kapuőrök is az Úr népe tagjai közül.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, áldunk azért, hogy már az Ószövetségben is megmutattad, milyen is az, amikor te valakivel vele vagy, vele volt az Úr. És köszönjük, hogy Fineás életében még a bibliai kijelentésből is tudhatjuk, mennyi szentséget,

életszentséget, szolgálati szentséget adtál, mutattál, és rajta keresztül is mennyi áldást adtál a te népednek.

Hálát adunk, hogy mi már az Úr Jézus után élhetünk itt e földön ugyanígy. Köszönjük neked, hogy az újszövetségi értelemben minden egyes hívó ember – így én is –, mindannyian kapuőrök lehetünk. Szeretnénk kérni, hogy a magunk helyén tudjuk ezt betartani, megtartani, megélni.

Köszönjük neked, hogyha így lehet áldássá az életünk a házasságban, a családban, itt a lelki családban, a gyülekezetben, hazánkban is, bárhol is vagyunk magyarok között.

Köszönjük neked, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök még mindig megismerhetnek téged, hozzád térhetnek bűnbánattal.

Arra kérünk, hadd tudjunk mi a kapuőri szolgálatban is úgy a helyünkön lenni, hogy amikor bennünket használsz mások hitre vezetésében, hadd lehessünk képesek örömmel, alázattal, elhordozó szeretettel megélni mindent, amit kell. Köszönjük neked, amikor engedted már látnunk, hogy mások rajtunk keresztül ismertek meg téged. És arra kérünk, hogy a hívó közösségben is így legyünk áldássá egymás számára.

Köszönjük neked, hogy kérhetünk szabadítást, védelmet, nem csupán lelki, hanem fizikai értelemben is a Kárpátalján élő lelki testvéreinknek, az ottani magyaroknak, de az orosz és az ukrán háborúban szenvedő minden hívó testvéreinknek és népnek. Kérünk téged arra, te irányítsd a világi vezetőket, hogy ne a háborúra gondoljanak, hanem a békére.

A mi világi vezetőinket is tartsd meg ebben a döntésükben. Tartsd meg őket alázatban és adj nekik is lelki erőt ragaszkodni azokhoz az értékekhez, amelyek neked is kedvesek.

És kérünk arra, hogy legyél a beteg testvéreinkkel, akik úgy érzik, hogy már semmit nem tudnak tenni a te ügyedben. Hadd tapasztalják meg, hogy még a betegágyon is szolgálhatnak téged. Köszönjük, hogy még a halálunk pillanatáig is lehetünk a te szolgálid a földön, utána pedig mindörökre. Ennek a reménységében hadd éljünk, mi is és így várjuk az Úr Jézust vissza.

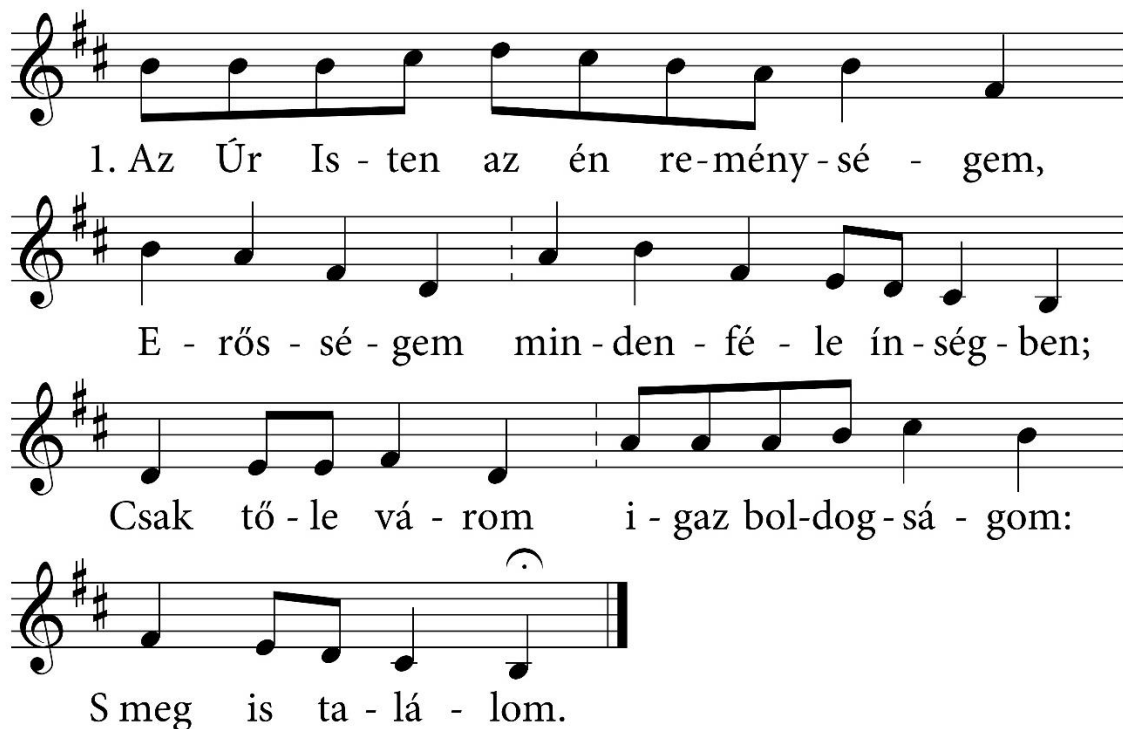
Az ő nevéért hallgasd meg imádságunkat. És most a csendben elmondott imádságunkat is.

Ámen.

„Az Úr az én pásztorom; [...] Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.”

Zsoltár 23,1a.6

275. ének

1. Az Úr Is - ten az én re - mény - sé - gem,
E - rős - sé - gem min - den - fé - le ín - ség - ben;
Csak tő - le vá - rom i - gaz bol - dog - sá - gom:
S meg is ta - lá - lom.

2. Benne élek, haláltól nem félek: / Jót reménylek, hogy tőle el nem térek;
El nem enyészem a sírban egészen: / Mennyben lesz részem.
3. Semmi engem tőle el nem választ, / Jól tudván azt, hogy sok jóval
eláraszt;
Erősít engem erőtlenségemben / És szükségemben.
4. Azért egész életem fogytáig / Csodálom itt szent kezének munkáit,
S intem lelkemet: áldjad Istenedet, / Üdvözítődöt.
5. Oltalmazd, Uram, Egyházadat, / Szent nyájadat, mely vallja
szent Fiadat,
Ki bűneinkért ártatlan báránként / Szenvedett sok kint.
6. Hogy e földön szent gyülekezeted / Dicséretet zengvén, áldja
nevedet,
Míg szemtől szemben magasztalunk mennyben / Mind
egyetemben.